

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.045/2020/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nádas György (CÍM alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt FELPERES NEVE (CÍM alatti lakos) felperesnek – a Dr. Kun József (CÍM alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt ALPERES NEVE (CÍM alatti székhelyű) alperes ellen elmaradt munkabér és egyéb anyagi juttatás megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 4.M.70.052/2020/11. sorszámu ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatti benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül bruttó 1.911.431,- (azaz egymillió-kilencszáztizenegyezer-négyszázharmincegy) forint elmaradt munkabért, bruttó 142.105,- (azaz száznegyvenkettőezer-százöt) forint betegszabadság tartamára járó távolléti díjat, bruttó 199.822,- (azaz százkilencvenkilencezer-nyolcszázhuszonkettő) forint felmentési időre járó távolléti díjat, bruttó 73.701,- (azaz hetvenháromezer-hétszázegy) forint szabadságmegváltás címén járó távolléti díjat és

- a 2018. február hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. március 11. napjától
- a 2018. március hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. április 11. napjától
- a 2018. április hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. május 11. napjától
- a 2018. május hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. június 11. napjától
- a 2018. június hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. július 11. napjától
- a 2018. július hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. augusztus 11. napjától
- a 2018. augusztus hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. szeptember 11. napjától
- a 2018. szeptember hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. október 11. napjától
- a 2018. október hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. november 11. napjától
- a 2018. november hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2018. december 11. napjától
- a 2018. december hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2019. január 11. napjától

- a 2019. január hónapra járó 146.128,- (azaz száznegyvenhatezer-százhuszonnyolc) forint összegű elmaradt munkabér után 2019. február 11. napjától
- a 2019. február hónapra járó 157.895,- (azaz százötvenhétézer-nyolcszázkilencvenöt) forint összegű elmaradt munkabér, a 142.105,- (azaz száznegyvenkettőezer-százöt) forint betegszabadság tartamára járó távolléti díj, a 199.822,- (azaz százkilencvenkilencezer-nyolcszázhuszonkettő) forint felmentési időre járó távolléti díj, és a 73.701,- (azaz hetvenháromezer-hétszázegy) forint szabadságmegváltás címén járó távolléti díj után 2019. február 26. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 221.652,- (azaz kettőszázhuszonegyezer-hatszázötvenkettő) forint ÁFA-t is tartalmazó perköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az adóhatóság felhívására az ott meghatározott módon és időben 325.788,- (azaz háromszázhuszonötezer-hétszáznyolcvannyolc) forint első- és másodfokú eljárási illetéket, míg az ezt meghaladóan felmerült 20.517,- (azaz húszezer-ötszáztizenhét) forint előlegezett eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek 2018. január 2-án szóban megállapodtak abban, hogy ettől a naptól kezdődően egymással határozatlan idejű munkaviszonyt létesítenek, melynek keretében a munkavállaló felperes munkaköre kereskedelmi vezető, havi „nettó” alapbére pedig 300.000 forint lesz. A felperes már ekkor jelezte e-mailben az alperesnek, hogy négy gyermeke van (akik 1994., 1998., 2002. és 2005. évben születtek), emellett ő kapja a családi pótlékot.

[2] A felek 2018. január 2. és január 31. napja közötti, közelebbről meg nem határozható időpontban aláírtak egy „Munkaszerződés” megnevezésű, egyébként 2018. február 20-ra dátumozott iratot. Ebben a szóbeli megállapodásuk szerinti „nettó” 300.000 forint alapbérnek a felperes esetén irányadó, megközelítőleg bruttó 305.000 forintos összege helyett a felbruttósítás során elkövetett, az e-mailben írtak figyelmen kívül hagyásából eredő alperesi számítási hiba folytán bruttó 451.128 forint havi munkabér szerepelt.

[3] Az alperes ügyvezetője a 2018. január havi munkabérek számfejtésekor, 2018. február elején lett figyelmes arra, hogy az aláírt „Munkaszerződés”-ben rögzített bruttó 451.128 forint a felperes esetében – az őt megillető adókedvezményre figyelemmel – a szóbeli megállapodásuktól nagyban eltérő, azt jóval meghaladó összegű „nettó” munkabért eredményezne, hiszen azt valójában nem a bérkartonon feltüntetett összesen 151.128 forint, hanem annál nagyságrendekkel kisebb levonás terheli.

[4] Emiatt egyrészt az alperes a 2018. januári időszakra a felek szóbeli megállapodásának megfelelő „nettó” 300.000 forint munkabért utalta át a felperesnek, másrészt a felek aláírtak egy 2018. január 31-re dátumozott „Munkaszerződés módosítás” megnevezésű iratot, melyben a korábbi írásbeli „Munkaszerződést” akként módosították, hogy a felperes munkabére 2018. február 1-től havi bruttó 305.000 forint.

[5] Az alperes így a 2018. február – 2019. január közötti időszakban bruttó 305.000 forint alapbért fizetett meg a felperesnek akként, hogy a kötelező levonásokat követően minden hónapban (a 2018. március-áprilisi külföldi napidíjakat nem számítva) „nettó” 300.425 forintot utalt át részére.

[6] A felperes 2019. február 1. és 10. napja között munkát végzett, majd 2019. február 11-től 22-ig keresőképtelenként betegszabadságon volt. 2019. február 23-tól – a 2019. február 8-i alperesi felmondásra, valamint a munkavégzés alóli teljeskörű felmentésére figyelemmel – felmentési idejét töltötte 2019. március 22-ig, majd a perbeli munkaviszonya megszűnt.

[7] Az alperes nem fizette meg a felperesnek a 2019. február 1. és 10. közötti időszakra irányadó munkabért, a február 11-től 22-ig tartó betegszabadság tartamára járó távolléti díjat, valamint a február 23. és 28. közötti időszakra a felperest megillető – felmentési időre járó – távolléti díjat sem. A 2019. március 1. és 22. közötti időszakra 228.750 forint távolléti díjat fizetett meg a felperesnek, emellett a jogviszony megszűnésekor a felperest időarányosan megillető 8 munkanap szabadság helyett 7 munkanap ki nem adott szabadságot váltott meg 106.750,- forint értékben.

[8] A felperes módosított keresetében az írásba foglalt Munkaszerződésben rögzített havi bruttó 451.128 forintot valamennyi juttatás tekintetében irányadónak tekintve egyrészt a 2018. januári hónapra 146.553 forint, míg a 2018. február – 2019. január közötti időszakra 12x146.128 forint munkabér különbözet és kamata; másrészt a 2019. február 1. és 10. közötti időszakra ki nem fizetett 157.895 forint munkabér és kamata; harmadrészt a 2019. február 11. és 22. közötti időszakra ki nem fizetett 142.105 forint betegszabadság tartamára járó távolléti díj és kamata; negyedrészt a 2019. február 23. és 28. közötti 4 munkanapra (90.226 forint), valamint a 2019. márciusi 15 munkanapra (338.346 forint) járó, de az alperes által megfizetett 228.750 forintra figyelemmel utóbb 199.322 forintban megjelölt felmentési időre járó távolléti díj különbözet és kamata; ötödrészt pedig (a 106.750 forintos alperesi teljesítés miatt) 73.701 forint szabadságmegváltás különbözet és kamata; továbbá perköltsége megfizetésére kötelezni az alperest.

[9] Az alperes ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy a 2018. február 20. napjára datált „Munkaszerződés” nem akkor, hanem a január 31-re dátumozott „Munkaszerződés módosítás” nevű iratot megelőzően született meg. A módosítással tehát a korábban írásba foglalt és aláírt, de a szóbeli megállapodástól eltérően a hibás, téves bruttó 451.128 forint munkabért tartalmazó „Munkaszerződés”-t módosították, illetve helyesbítették a felek a szóbeli megállapodásnak megfelelően, az ügyvezető elírásról történt tudomásszerzését követően. Ezt a helyesbített és a szóbeli megállapodásnak megfelelő összeget pedig meg is fizette a felperesnek 2019. január végéig minden hónapban. Ezért kérte a munkabér különbözet iránti kereset elutasítását. Állította, hogy a 2019. február 1. és 10. közötti időszakra 91.500 forint munkabért, a február 11. és 22. közötti időszakra pedig 106.750 forint

betegszabadság tartamára járó távolléti díjat megfizetett a felperesnek, ezért e tekintetében is a kereset elutasítását kérte. A felmentési időre járó távolléti díj címén érvényesített keresetet a 2019. február 23. és 28. közötti „öt” munkanapra vonatkozóan 76 250 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan – ideértve a 2019. márciusi időszakra érvényesített és általa a 228.750 forint megfizetésével teljesítettnek tekintett igényt is – a kereset elutasítását kérte. A felperes keresetét az egy nap szabadságmegváltásnak megfelelő 15.250 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan kérte a kereset elutasítását.

[10] A Debreceni Törvényszék ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek ki nem fizetett munkabér címén 91.500,- forint tőkét; betegszabadság tartamára járó távolléti díj címén 106.750,- forint tőkét; felmentési időre járó távolléti díj címén 76.250,- forint tőkét; szabadságmegváltás címén 15.250,- forint tőkét; a fenti tőkeösszegeknek 2019. február 26-tól a kifizetés napjáig félévente, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 18.849 forint perköltséget. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 17.810,- forint eljárási illetéket az állam javára; és megállapította, hogy a további 130.607,- forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 6. § (2) bekezdésében, 14. §-ában, 42. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés b) pontjában, 44. §-ában, 45. § (1) bekezdésében írtakra alapította. Megállapította, hogy a felek teljesen egyezően adták elő, hogy a felperes 2018. január 2-től munkaviszonyban állt az alperesnél, az alapbérre vonatkozó szóbeli megállapodásuk pedig havi „nettó” 300.000 forint alperes általi megfizetésére vonatkozott. Az alperes munkabér fizetési kötelezettségét pedig a perbeli jogviszonyban mindvégig ezen szóbeli munkaszerződés tartalma határozta meg figyelemmel arra, hogy az alapbér (munkabér) tekintetében a szóbeli megállapodástól eltérő tartalmú megállapodás egyáltalán nem volt a felek között. Kifejtette, hogy a kötelező írásbeliség „csupán” a jogbiztonságot hivatott szolgálni. Így nyilvánvalóan nem kizárt, hogy szóbeli megállapodás alapján munkaszerződés jöjjön létre, sőt határidőben előterjesztett munkavállalói „kifogás” hiányában ez a munkaszerződés érvényes is legyen.

[12] A felperes a saját előadása szerint sem az írásbeliség hiánya miatti érvénytelenségre (semmisségre) hivatkozott az alperesnél, hanem a munkaszerződés írásba foglalását kérte az „eredeti megállapodásunknak megfelelően”. Az „eredeti megállapodás” pedig vitathatatlanul a havi „nettó” 300.000 forint alapbérre vonatkozott. Az alperes általi „felbruttósítás” pedig nem a szóbeli megállapodástól eltérő alapbér egyoldalú megállapítását, hanem egy adó- és társadalombiztosítási jogi szempontból szükséges technikai lépést jelentett, mely számítás első próbálkozásra – 2018. február 20-i dátummal tévesen ellátva, írásba foglaltan – nem megfelelően történt. A szerződés lényeges elemét a munkajogi jogviszonyokban is a szerződő felek akaratmegegyezése, akarategysége képezi, azaz akarat(-egység) hiányában nem jön létre sem megállapodás, sem szerződés. Álláspontja szerint a „Munkaszerződés” megnevezésű, nyilvánvaló számítási hibát (elírást) tartalmazó dokumentum kiállítása, de még annak mindkét fél általi aláírása sem hoz, nem hozhat létre közöttük olyan, joghatás kiváltására alkalmas megállapodást (szerződést), amely minden kétséget kizáróan és félreérthetetlenül szemben áll a korábban egyértelműen kifejezett, utóbb vissza nem vont, kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatukkal. A perbeli „Munkaszerződés”-ben rögzített 451.128 forint alapbér tekintetében a felek között nem jött létre megállapodás/szerződés, a nem létező ügylet

pedig egyáltalán nem válthat ki semmilyen joghatást, így nem létező szerződésre alapítottan kontraktuális igények érvényesítésének nincs helye. Érvénytelen (semmis, megtámadható) pedig csak létező ügylet lehet, ezért az e körben kifejtett további felperesi hivatkozások vizsgálata szükségtelen volt.

[13] Megállapította, hogy az alperes a havi „nettó” 300.000 forintnak gyakorlatilag megfelelő bruttó 305.000 forintnál magasabb összegű alaphér fizetésére az előzőekben kifejtettek szerint tehát nem volt köteles, így a felperes 2018. január 2. és 2019. január 31. közötti időszakra érvényesített igénye alaptalan volt. Ugyanakkor megállapította, hogy az alperes a 2019. február 1. és 10. közötti időszakra a felperest megillető munkabért és a február 11. és 22. közötti időszakra igénybe vett betegszabadság idejére járó távolléti díjat az alperes nem fizette meg. A megfizetendő összeg mértékét a bruttó 305.000,- Ft személyi alaphér alapján számította ki.

A felmondási időre járó távolléti díjat és a ki nem vett szabadságok megváltását pedig az alperes csak részben fizette meg, így az elsőfokú bíróság a különbözet megfizetésére kötelezte az alperest.

[14] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte 2.200.089,- Ft elmaradt munkabér, 199.822,- Ft felmondási időre járó távolléti díj, 73.701,- Ft szabadságmegváltás és ezen összegek után a késedelembe esés időpontjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, továbbá perköltségének megfizetésére. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.

Követelését az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjára, 70. § (1) és (3) bekezdésére, és a 125. §-ára, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére alapította.

Kifejtette, hogy 2018. január 2-án szóban jött létre megállapodás közte és az alperes között a munkaviszony létesítésére, havi nettó 300.000,- Ft összegű munkabérre, melynek bruttó összege 451.128,- Ft volt. Ezen bruttó összeg számfejtése során a családi adó- és járulékkedvezményt az alperes nem érvényesítette már 2018. január hónapi munkabér esetében sem. Ezt követően 2018. január 31-én, majd 2018. február 20-án módosították a szóbeli munkaszerződést előbbiben bruttó 305.000,- Ft-ban, utóbbiban 451.128,- Ft-ban határozták meg a havi munkabérét. Az alperes mindezek ellenére munkaviszonyának fennállásáig havi bruttó 305.000,- Ft összeg alapján fizette meg a munkabérét. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a családi adókedvezmény független az alperestől, azt a munkavállaló és annak házastársa veszi igénybe a saját döntésük szerinti mértékben és arányban. Bár az alperes hivatkozott arra, hogy a 2020. február 20-ai szerződés aláírására nem akkor került sor, azonban a megállapodást nem támadta meg. Elírásra pedig az elsőfokú eljárás során nem is hivatkozott. Ez a szerződés pedig a felek azonos ezirányú nyilatkozatára tekintettel létező szerződés és a bíróság a kérelemhez kötöttség, valamint a túlterjeszkedés tilalmát megszegve mondta ki azt, hogy nem létező szerződés. A szerződő feleknek volt arra lehetőségük, hogy a munkaszerződést módosítsák. Az alperes a bruttó 305.000,- Ft összegű munkabér kikötést tartalmazó munkaszerződést módosítást arra használta fel, hogy a saját költségeit csökkentse és emiatt a családi adókedvezményt sem tudta érvényesíteni.

Becsatolt egy alkalmazotti listát, mellyel azt kívánta alátámasztani, hogy az alperes havi bruttó 180.000,- Ft-ot akart a részére először fizetni, melyet nem fogadott el.

[15] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyni és felperest a perköltségben marasztalni.

Kifejtette, hogy az alkalmazotti listát nem lehet a perben figyelembe venni, mert ahhoz jogosulatlanul jutott hozzá a felperes, az egyébként is csak egy tervezet volt. Hivatkozott arra, hogy a perben a peres felek egyezően adták elő, hogy havi nettó 300.000,- Ft munkabérben állapodtak meg, melyet a felperes saját nyilatkozata szerint is mindig megkapott. Az Mt. szerint a munkabér az alapbér és a bérpótlékok adják meg, a családi adókedvezmény nem része a munkabérnek, annak érvényesítése vagy éppen érvényesíthetetlensége nem ad alapot ki nem fizetett, elmaradt munkabér követelésre.

[16] Az ítéltábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének alperest marasztaló rendelkezését [Pp. 370. § (1) bekezdés].

[17] Az ítéltábla elsősorban a másodlagos fellebbezési kérelem – az ítélet hatályon kívül helyezése – kérdésében foglalt állást, mert annak alapos volta kizártta tenné a fellebbezés érdemi elbírálását. Az ítéltábla azonban nem talált olyan, a Pp. 384. §-a értelmében általa ki nem küszöbölhető eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[18] A felperes fellebbezése túlnyomó részt megalapozott.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint módosítja, illetve egészíti ki:

[20] A peres felek 2018. január 2-án szóban megállapodtak abban, hogy ettől a naptól kezdődően egymással határozatlan idejű munkaviszonyt létesítettek, melynek keretében a felperes kereskedelmi vezető munkakörben kerül foglalkoztatásra, a személyi alapbére havi nettó 300.000,- forint lett. A felperes már ekkor jelezte e-mailben az alperesnek, hogy négy gyermeke van (akik 1994., 1998., 2002. és 2005. évben születtek). Az alperesi munkáltató a felperes munkabérét bruttó 451.128,- Ft-ban határozta meg, melyet a január havi munkabér jegyzéken is feltüntetett.

[21] A felperes a 2018. január hónapra járó munkabér után is már igénybe kívánta venni a gyermekei után járó családi adókedvezményt, azonban az ahhoz szükséges írásbeli nyilatkozatot még nem tette meg, így az alperesi munkáltató az adókedvezményt nem érvényesítette és így nettó 300.000,- Ft-ot fizetett meg a felperesnek erre a hónapra.

[22] A felperes és az alperesi munkáltató 2018. január 31. napján Munkaszerződés módosítás elnevezésű okiratot írtak alá, melyben a felperes havi bruttó személyi alapbérét 305.000,- Ft-ban határozták meg. A munkabér változás 2018. február 1. napjával lépett hatályba. A Munkaszerződés módosítást egyik fél sem támadta meg.

[23] A felperes 2018. február 7. napján benyújtotta a munkáltatónak az adóelőleg-nyilatkozatot a 2018. évben a családi kedvezmény érvényesítéséről. Az alperes azt 2018. február 19. napján aláírta és vállalta, hogy a felperes által fizetendő adóelőleget a felperesi nyilatkozat figyelembevételével állapítja meg. Ezen nyilatkozat kitöltéséig az alperesi munkáltató az adókedvezményt nem tudta figyelembe venni.

[24] A peres felek 2018. február 20. napján aláírták a Munkaszerződés elnevezésű okiratot, mellyel – tartalmát tekintve – módosították a korábbi Munkaszerződés módosítást és amelyben a felperes személyi alapbérét 2018. január 2. napjától havi bruttó 451.128,- Ft-ban határozták meg. A Munkaszerződés elnevezésű okiratot egyik fél sem támadta meg.

[25] Az így helyesbített és kiegészített tényállás már alkalmas volt a felülbírálatra.

[26] Az ítéltábla vizsgálta az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetést a peres felek között létrejött szóbeli és írásba foglalt munkaszerződés és annak módosításai tekintetében. A peres felek nyilatkozata és a becsatolt 2018. január 31-ei munkaszerződés módosítás és 2018. február 20-ai munkaszerződés alapján megállapítható volt, hogy azok a peres felek akkori szerződéses akaratát tükrözték, melyet szabad akaratukból írtak alá és mely jognyilatkozatukat sohasem támadták meg.

[27] Megállapítható volt, hogy jelen esetben valóban először egy szóbeli munkaszerződés jött létre a peres felek között, mely alapján a felperest havi nettó 300.000,- Ft összegű munkabér illette meg, melynek bruttó mértéke – miként azt az alperes az általa kiállított 2018. január havi munkabér jegyzéken is helyesen feltüntette – 451.128,- Ft volt. Rámutat ezen a ponton a másodfokú bíróság, hogy a 2018. január havi munkabér számfejtése során az alperesi munkáltatót nem terhelte azon kötelezettség, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt családi adókedvezményt figyelembe vegye és annak megfelelően levonandó adó mértékét csökkentse, mivel a felperes az erre vonatkozó és a felperes által is hivatkozott Szja tv. 29/B. § (2) bekezdésében írt írásbeli nyilatkozatot 2018. január hónapban nem tette meg, azt február során juttatta csak el az alpereshez, aki azt 2018. február 19-én írta alá. Ezen okirat alapján az alperesnek a 2018. február havi munkabér számfejtésétől kellett figyelembe venni a családi adókedvezmény mértékét.

[28] A fentiekből is következik, hogy az alperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy a 2018. február 20-ai szerződésben akár a dátum, akár az összeg elírásra került volna, hiszen a januári bérjegyzéket az alperes állította ki, a nettó bér bruttó összegét az alperes érdekkörében eljáró, az ő alkalmazásában álló könyvelő határozta meg bruttó 451.128,- Ft-ban, továbbá az alperes a megállapodást nem támadta meg, arról nem is beszélve, hogy az általa hivatkozott „elírást” is a saját alkalmazásában álló titkárnő ejthette. Az alperes mindemellett saját maga is ellentmondásos nyilatkozatokat tett a peres eljárás során, mert eredetileg – az érdemi ellenkérelme 2. oldalának 5. bekezdésében – arra hivatkozott, hogy az alapszerződést módosító megállapodás volt az, mely nem a rajta szereplő dátum szerinti napon (2018. január 31-én) került aláírásra, hanem csak 2018. február 20-át követően. Az alperes akkori hivatkozása szerint ezen munkaszerződés módosításánál is elírás történt.

[29] Mivel sem a felperes, sem az alperes, sem a 2018. január 31-ei munkaszerződés módosítást, sem a 2018. február 20-ai munkaszerződés módosítást nem támadták meg, az alperes a perben nem bizonyította a dátumok vagy az összegek elírását, a peres felek azokat a perben egyébként érvényes és létező szerződéseknek tekintették és azokra akként is hivatkoztak, így ezen szerződéseket tartalmuk és a rajtuk feltüntetett dátum szerinti sorrendben kellett figyelembe venni a felperesi követelés megítélése során. Ezen szerződések egyike esetében sem volt az megállapítható, hogy ezek nem létező szerződések lennének.

[30] A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy a felperes és az alperes 2018. január 2-án nettó 300.000,- Ft összegű munkabérben állapodtak meg, melynek bruttó mértéke az alperes által is erre a hónapra meghatározott bruttó 451.128,- Ft volt, melyből az alperesnek nem kellett a családi adókedvezményt érvényesítenie.

A peres felek ezt a megállapodást 2018. január 31-én írásban akként módosították, hogy a felperes munkabérét havi bruttó 305.000,- Ft-ban határozták meg a Munkaszerződés módosításban, majd a felperes és az alperes 2018. február 20-án újabb Munkaszerződés elnevezésű okiratot írt alá, mely tartalmilag a munkabér tekintetében ismételt módosítást tartalmazott. Abban a felperes munkabérét 2018. január 2-től kezdődően ismételten havi bruttó 451.128,- Ft-ban jelölték meg.

[31] Ez utóbbi módosítás egyúttal azt is jelentette – figyelemmel arra, hogy ezt követően a peres felek a munkaszerződést már többet nem módosították –, hogy 2018. január 2-től kezdődően a felperest a munkaviszonyának megszűnéséig havi bruttó 451.128,- Ft munkabér illette meg, melyet azonban ténylegesen csak 2018. január hónapra kapott meg az alperestől, míg 2018. februárjától csak havi bruttó 305.000,- Ft munkabért számfejtett a részére.

[32] A másodfokú bíróság így megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az abból levont jogkövetkeztetés nem volt helytálló, mivel ítéletében mind a felperes kereseti kérelmében, mind az alperes ellenkérelmében foglaltakon túlterjeszkedett, amikor a 2018. február 20-ai szerződés nem létező voltát állapította meg, és erre is tekintettel vonta le azt a téves jogi következtetést, hogy a peres felek által a 2018. január 31-ei munkaszerződés módosításban meghatározott havi bruttó 305.000,- Ft volt a felperes személyi alapbére.

[33] Hangsúlyozza ugyanakkor az ítéltábla, hogy a családi adókedvezmény a munkavállalót megillető személyi alapbér összegét nem befolyásolja, nem befolyásolhatja, mert nem része a munkabérnek, mint ahogy azt az alperes maga is elismerte a fellebbezési ellenkérelmében (fellebbezési ellenkérelem 3. oldal utolsó előtti bekezdés). Ellenkező esetben ugyanis a munkáltatónak és a munkavállalónak állandóan módosítania kellene a munkaszerződést attól függően, hogy a munkavállaló, vagy annak házastársa mikor és mennyi gyermek után szeretné a családi adókedvezményt igénybe venni. A családi adókedvezmény pedig, mint ahogy a nevéből következik egy kedvezmény, melyet nem a munkáltató, hanem a munkavállaló vehet igénybe a feltételek fennállta és szabad választása alapján. Ez alapvetően adózási kérdés, mely a személyi alapbér összegszerű meghatározása során nem vehető figyelembe.

[34] A felperes által követelt elmaradt munkabér vonatkozásában az ítéltábla vizsgálta annak megalapozottságát is. Ezzel összefüggésben téves volt az a felperesi álláspont, hogy őt 2018. január havi munkabére tekintetében bruttó 146.533,- Ft illette volna meg, mivel erre a hónapra az alperes egyrészt bruttó 451.128,- Ft-ot fizetett meg a részére, másrészt a felperes az adónyilatkozata hiányában a családi adókedvezményt még nem vehette igénybe, így a felperest az erre a hónapra járó munkabért maradéktalanul megkapta. Az, hogy a családi adókedvezményt nem tudta ekkor érvényesíteni csak annyit jelentett, hogy azt az év végi adóbevallásában érvényesíthette volna az adóhivatallal szemben, hiszen az alperesi munkáltató a felperes után erre a hónapra megfizetendő személyi jövedelemadót családi

adókedvezmény figyelembevétele nélkül vonta le és fizette meg – a jogszabályoknak megfelelően – az adóhatóság részére. A felperesnek erre az időszakra érvényesíteni kívánt elmaradt munkabér iránti igénye nem volt megalapozott.

[35] 2018. februárjától kezdődően az alperes havi bruttó 305.000,- Ft-ot fizetett meg a felperesnek havi bruttó 451.128,- Ft helyett, így 2019. január hónappal bezárólag 12 hónapon keresztül havi bruttó 146.128,- Ft-tal kevesebb munkabért fizetett meg a részére. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében, hogy az alperes nem fizette meg a felperesnek a 2019. február 1. és 10. közötti időszakra irányadó munkabért sem, melynek összege bruttó 157.895,- Ft volt. Mindezek alapján 2018. február 1-től 2019. február 10. napjáig terjedő időre bruttó 1.911.431,- Ft elmaradt munkabér illette meg.

[36] Azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2019. február 11-től 22-ig tartó betegszabadság tartamára járó távolléti díjat sem fizette meg a felperes részére az alperes, melynek összege ugyanakkor a magasabb személyi alapbér miatt ténylegesen bruttó 142.105,- Ft volt. A felperes ezt az összeget eredetileg elmaradt munkabérként kérte megállapítani, de a fellebbezéséből megállapítható volt, hogy azt ténylegesen betegszabadság tartamára járó távolléti díjként kívánja érvényesíteni.

[37] Az alperes nem fizette meg a 2019. február 23. és 28. közötti időszakra a felperest megillető – felmentési időre járó – távolléti díjat sem maradéktalanul, abból csak bruttó 228.750,- Ft-ot utalt át. A felperes erre az időszakra a magasabb személyi alapbér alapján számított távolléti díj alapján bruttó 428.572,- Ft illette volna meg, így a kettő összeg közötti különbséget, bruttó 199.822,- Ft megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alperest.

[38] A felperes részére járó 8 munkanap szabadságot az alperes csak részben, 106.750,- Ft összegben váltotta meg, azonban a felperest ténylegesen 180.451,- Ft távolléti díj illette volna meg, így 73.701,- Ft szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte az ítéltábla az alperest.

[39] A tőkeösszegek utáni késedelmi kamatfizetési kötelezettség az Mt. 31. §-a folytán alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésén alapul.

[40] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében részben megváltoztatta, ezt meghaladóan helybenhagyta.

[41] A felperes új bizonyítékként egy alkalmazotti listát kívánt becsatolni. A fellebbezésében ugyanakkor nem valószínűsítette hitelt érdemlő módon, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására, vagy hogy akkor keletkezett, ezért azt az ítéltábla nem vette figyelembe a Pp. 373. § (3) bekezdése alapján.

[42] A felperes fellebbezése túlnyomó részt eredményre vezetett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes első- és másodfokú eljárással

összefüggésben felmerült költségét a pernyertesség-pervesztesség arányában azzal, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban perköltséget nem kívánt érvényesíteni, míg a másodfokú eljárásban ugyan hivatkozott rá, azonban annak mértékét nem jelölte meg, így az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint állapította meg a felperest megillető perköltség mértékét.

[43] A bíróság a pertárgy értékét a felperes által előterjesztett egyes kereseti kérelmek összegével egyezően [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 25. § (3) bekezdés] 2.327.089,- forintban állapította meg. A felperest az elsőfokú bíróság munkavállalói költségkedvezményben részesítette, így csekély mértékű pervesztessége folytán a kétfokú eljárás során felmerült 20.517,- Ft eljárási illetéket helyette az állam, míg azt ezt meghaladóan felmerült 325.788,- Ft eljárási illetéket az alperes köteles viselni.

Debrecen, 2021. március 5.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.045/2020/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nádas György (CÍM alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt FELPERES NEVE (CÍM alatti lakos) felperesnek – a Dr. Kun József (CÍM alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt ALPERES NEVE (CÍM alatti székhelyű) alperes ellen elmaradt munkabér és egyéb anyagi juttatás megfizetése iránt indított perében meghozta a következő

v é g z é s t:

A bíróság a 7. sorszám alatti ítéletének [43] bekezdését a következők szerint javítja ki:

A bíróság a pertárgy értékét a felperes által előterjesztett egyes kereseti kérelmek összegével egyezően, a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján, 2.327.089,- forintban állapította meg. A felperest az elsőfokú bíróság munkavállalói költségkedvezményben részesítette, így csekély mértékű pervesztessége folytán a kétfokú eljárás során felmerült 20.517,- Ft eljárási illetéket helyette az állam, míg azt ezt meghaladóan felmerült 325.788,- Ft eljárási illetéket az alperes köteles viselni.

I n d o k o l á s

A bíróság az ítéletének indokolásában történt elírást hivatalból kijavította a Pp. 352. § (1) bekezdése alapján.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Debrecen, 2021. március 16.

Dr. Pribula László s.k.

a tanács elnöke

az akadályoztatott

Dr. Veszprémy Zoltán

tanácselnök helyett